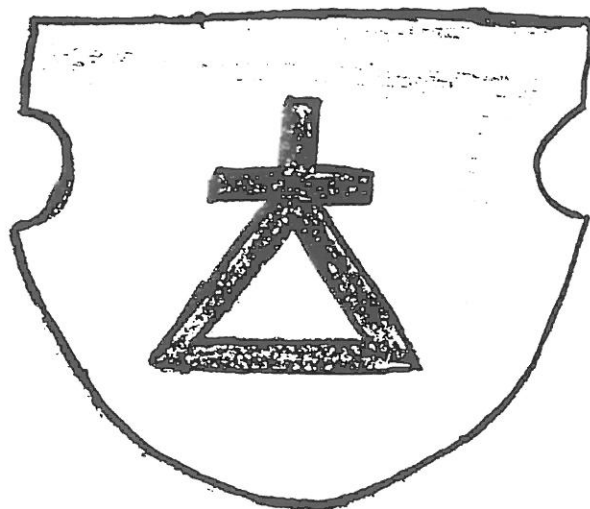

Nr. 27 Februar 1992

NYTT FRA GRENLAND ÆTTEHISTORIELAG

I tilknytning til sin artikkel (se s. 3-4) har Jon Straume sendt oss denne signetten som Knut Stiansen Voje brukte i 1637 og i 1661/62.

KS

Vi minner om årsmøtet 5. mars kl. 19.00 på "Velferden" i Porsgrunn. Odd Karlberg, forfatteren av Seljord bygdebok, vil fortelle om sitt arbeid og om hvilke kilder han bruker i dette arbeidet. Vi håper på en interessant kveld, og vi håper også å se riktig mange av våre medlemmer på årsmøtet.

VEL MØTT.

INNHold NR. 27 FEBRUAR 1992.

ET ULØST SPØRSMÅL FRA DRANGEDAL.....	SIDE 3
GODT SVAR.....	SIDE 4
SPØRSMÅL OG SVAR.....	SIDE 5
ORD OG UTTRYKK I SLEKTSGRANSKNINGEN:.....	SIDE 6
FRA DEN NORSKE RETTS HISTORIE.....	SIDE 7
TELEMARK FYLKE.....	SIDE 9
NAVNE-KONKURRANSE.....	SIDE 10
DATA-NYTT.....	SIDE 10

REDAKSJONSKOMITÉ:

THOR GUNDERSEN, SIVERT URNES VEI 55, 3700 SKIEN	TLF. 522784
ROAR F. NESSE, HÅVUNDEVN. 377, 3711 SKIEN	" 501087
DAG STRAUME, CAMILLA COLLETS VEI 13, 3700 SKIEN	" 521847
GUNNAR OLAND, BROCHSGT. 1, 3960 STATHELLE	" 960494

PÅMELDING AV NYE MEDLEMMER, HENVENDELSE:

ALF GRANLY, GRAVAVEIEN 52, 3940 Heistad	TLF. 549052
---	-------------

ET ULØST SPØRSMÅL FRA DRANGEDAL.

Er det riktig at Knut Stiansen Voje ætta fra Voje på Vegårdshei ?
av Jon Straume

Sannes skriver om Voje ættefaren Knut Stiansen Voje at han skal være kommen fra Voje på Vegårdshei. Dette var tradisjon både på Vegårdshei og i Drangedal.

Tallak Lindstøl svarte på spørsmål fra Sannes, at det var slektskap mellom Uberg på Vegårdshei og Voje i Drangedal.

Jeg vil nå oppsummere Uberg-familien på slutten av 1500 tallet. Gunder Uberg, også kalt Gunder Østerholt, han hadde sønnen Knut som bodde på Uberg og Voje på Vegårdshei. Gunder Østerholt var død 1572, og da ble det opplyst at hans sønner, "Østerholt-piltene, salige Gunder Østerholts barn", var de rette odelsmenn til Gautefall i Tørdal, en gård som forøvrig Torbjørn Vrålstad eigde fra før 1611 til sin død.

Knut Gundersen Uberg/Voje var gift med Birgitte Jonsdtr. Nærestad på Vegårdshei. Foreldrene hennes var Jon Kittilsen Nærestad og Ingeliv Jørgensdtr. Jon var kanskje fra Haugen i Gjerstad, Ingeliv var søster til Torvild Jørgensen Ljåstad, far til Jørgen Torvildsen Vrålstad.

I en rettsak fra 7/9 1604 er Knut Voje på Vegårdshei nevnt. 25/3 1606 ble det stadfestet et makeskifte mellom Knut Gundersen og Jørgen Torvildsen Vrålstad der Jørgen fikk 1 hud $\frac{1}{2}$ mele i Voje i Drangedal og Knut fikk 1 hud i Uberg. De som stadfestet dette var Gunder og Torbjørn Jørgensønner Vrålstad, på den annen side Knut Gundersens arvinger, Oluff, Sti, Gunder og Oluff med deres søstre. Av Knuts sønner kom Olav til Uberg, Sti se senere, Gunder kom til Østerholt i Gjerstad.

Jeg vil nå gå nærmere inn på rettsaken fra 1604 som var en strid mellom Uberg og Voje om Vormevik. Striden sto mellom presten Hr. Peder Jensen på Gjerstad og Anders Ljåstad (Jørgen Torvildsens broder) samt Oluff Uberg. Oluff Uberg provede bl.a. at hans far Knut Woye....har fremlagt et provsbrev fra 1590 årene som lyder således: "Liv Vrålstad prover sin sal. husbonde Jørgen Torvildsens ord"...Ingeleuff Jørgensdtr. nevnt i 2 provsbrev fra 1591 og 1595, i det ene nevnt hennes bror Torvild Ljåstad.

(forts. neste side)

Et uløst spørsmål fra Drangedal forts.

Foran nevnte opplysninger viser at det har vært én som har eid både Voje på Vegårdshei og Voje i Drangedal. Hvor Knut Stiansen kom fra før han kom til Voje er foreløpig ukjent. Vi ser at Knut Gundersen hadde sønnen Sti. I Holt bodde det i begynnelsen av 1600 tallet en Stian Strengereid. Sti kan ha blitt forandret til Stian lenger sør i Aust-Agder. To ting tyder på at Sti Knutsen Uberg kan være identisk med Stian Strengereid og far til Knut Stiansen Voje. 1) Stian Strengereid og Knut Stiansen Voje hadde like bumerker, nemlig Δ , som jeg også senere har sett på Vegårdshei. 2) Stian Strengereid hadde en sønn Elling Solberg i Holt.

Strengereid var i 1624 eigd av følgende odelsbønder:

Nils Simonsen Strengereid	$\frac{1}{2}$ hud giftegods
Elling Salvesen Tveite i Holt	1 hud odels gods
Elling Stiansen Solberg	$4\frac{1}{2}$ kalveskinn odels gods sammen med sine søsken, desuten hadde han $8\frac{1}{2}$ skinn pantegods.

Olav Stiansen Langgang i Holt er trolig en bror, han hadde kjøpt 1 hud i Espeland og Ormshammeren på Vegårdshei.

Kilder: 1572 R.A. Diplom

7/9 1604 Innlånt diplom til Statsark. i Arendal (Vormevik
25/3 1606 R.A. diplom nr. 51)

Diverse bygdebøker

Godt svar.

Av Dag Straume

Gode og treffende svar skulle en notere ned. Et av de beste jeg kjenner til er dette:

I Kjosen i Drangedal braut det ut skaubrann. Bonden tok hest og høyvogn, og alle som skulle være med og slokke, fekk kjøre.

Et par veker etter var det gudstjeneste i Drangedal. Da kom bonden kjørende. Aslak stod i veigrøfta.

"De er ute å går" sa bonden.

"Ja," sa Aslak, "det er bare når det er skaubrann at fattigfolk får kjøre."

SPØRSMÅL OG SVAR

Jeg ser i Norsk Slektshistorisk Tidsskrift at Grenland Etterhistorielag har en allsidig virksomhet i Grenland og også i Vestfold. Derfor tar jeg sjansen på å spørre laget om det finnes levende etterkommere fra skomkermester Erik Schjødt og Petronelle Halsaa fra Larvik. De levde rundt århundreskiftet 1800. Deres datter Mette Marie ble gift med stadsmusikant i Skien, Johannes Bøttger. (Disse to er mine tippoldeforeldre). For tiden holder vi på å ringe inn stadsmusikant Bøttgers opphav i Danmark, og det ser ut til at han har en interessant forhistorie. Jeg har for en del år siden vært i kontakt med Grenland Museum og fått en del stoff, - samt lest Skiens gamle og nyere historie.

Det skulle være interessant om laget hadde noen kilder om greve Conrad Danneskiold-Laurvig utenom det som står i Larviks historie. Denne mann foranstaltet så meget røre med skuespiller Christopher Pauli Roses datter. Skuespiller Rose giftet seg 2. gang med skuespiller Caroline Amalie Bøttger (men vi vet ikke om hun er "vår" Bøttger ennå, - faren var gullsmed i København).

Jeg er medlem av Solør Slektshistorielag og DIS-Norge, og hvis noen har spørsmål ang. Solør, vil jeg gjerne hjelpe til.

Anne-B. Nordahl
2260 Kirkenær
Tlf. 066-47122

Søker andre med kjennskap til følgende personer fra Gjerpen:

1. TOLLEF ANDERSEN f.1764 gm GJERTRUD OVESDTR.f.1764, begge under Bratsberg, mulig br.nr.21. De fikk bl.a. sønnen Ole døpt 08.03.1801.
2. SIGVARD JØRGENSEN f.1758 gm MAREN ANUNSDTR.f.1757, begge under Sem(Nordre)?
De fikk bl.a.datteren INGEBORG SIGVARDSDTR. f.1790.
3. LARS KETILSEN f.1775

Henrik A. Eddie
Berganv. 233
3135 TORØD

Spørsmål om Ingeborg Hedson i Skien.

Kan noen si meg hva hennes fars navn er? Alt om Hed Hedson og henne. Hun nevnes i 1539 som frénke av Halvard Torbjørnson Vrålstad. Hennes arvinger var Olav Jonsen Nærestads barn (Vegårshei). Hans foreldre er Jon Kittilson Ytre Haugen i Gjerstad og Ingeliff Jørgensdtr. Ljåstad i Vegårshei. Men den som hadde odel til dette godset var Knut Gundersen Uberg/Østerholt.

Jon Straume, Strandg. 13, 3750 DRANGEDAL

Ord og uttrykk i slektsgranskningen.

I arbeid med slektsgranskningen kommer en ofte på ord og uttrykk som er ukjente i våre dagers språkbruk.

Norsk Historisk Leksikon forklarer de fleste av disse uttrykkene. Vi har plukket fram noen som vi vil ta med her.

Folketellinger. Den første f. i Norge ble holdt i 1769. Listene består av summariske talloppgaver for hvert sogn. Personlister finnes bare for noen få distrikter i Trondelag og Nord-Norge. En del militære er utelatt i tellingen. I 1801 kom den første f. som omfattet samtlige personer i by og bygd. Hver persons navn er oppgitt, vedk.s alder, sivilstatus og yrke. Personene er ført gårdvis på landet, og i byene etter rodenummer, gatenavn o. a. I 1815 og senere hvert tiår til 1855 ble det holdt summariske f., i 1815 med tall for hvert sogn, senere med tall festet til den enkelte matrikelgård. F. 1865 registrerer igjen samtlige personer ved navn, og er ellers innrettet omtrent som i 1801. I tillegg tar den med fødested og fraværende personer. I f. 1875 ble alder byttet ut med fødselsår. Nye f. ble holdt 1891, 1900 og deretter hvert tiår. Alle har personnavn. F. 1801—1865, 1891 og annenhver telling senere er i Riksarkivet, de øvrige er fordelt mellom statsarkivene. Nyeste tilgjengelige telling er for tiden f. 1900. Statistiske bearbejdelser av f. 1801 ff. er publisert av Statistisk Sentralbyrå. Utskrifter av f. 1801 vil trolig i nær framtid bli tilgjengelig via EDB.

1835—1875 inneholder f.listene også en jordbrukstelling (husdyrhold, utsæd). (Jfr. *manntall* og litteratur nevnt der.) K. J.

Innerst (til dansk *inderste* eller *indsidder*), person som leide seg inn i hus hos andre og hadde egen husholdning.

Tiendetak, oppkreving av tiende. *Tiendetaket* ble fra slutten av middelalderen og fram på 1600-tallet brukt som benevnelse på Grenland til forskjell fra de øvrige Telemarks-bygdene som ble kalt *Skattlandet*, fordi de ikke ga vanlig tiende.

Skipreide (gammelnorsk *skipreida* f.), d. e. gammel administrativ enhet oppr. knyttet til leidangsvesenet. Deler av leidangplikten ble allerede tidlig konvertert til en fast skatt, og etter hvert som leidangsordningen forfalt, fikk s. sin viktigste funksjon som oppebørselsdistrikt. S. var et kystfenomen, og ennå på 1600- og 1700-tallet fantes s. som administrativ enhet fra Oslofjord-området og nordover til Hålogaland. Best bevart var s. på Vestlandet og i Agder-fylkene. I Oslofjord-området måtte s. etter hvert vike i konkurranse med inndeling i prestegjeld og sogn. Ved siden av å være oppebørselsdistrikt tjente s. som rettskrets for et bygdeting. Ennå så sent som i 1816 ses s. enkelte steder brukt som oppebørselsdistrikt, og i første halvdel av 1800-tallet kunne s. også tjene som valgkommune. S. I.

Diplom (av gr. *diploma*, det som er lagt sammen, dobbelt) er et skriftlig vitnemål som er utferdiget etter et fast mønster, og som gir uttrykk for en viljesytring av økonomisk eller rettslig innhold. D. blir ofte brukt ensbetydende med «middelalderbrev».

Diplomantihllering, det å oppheve et diploms innhold. Utstederen eller en annen erklærer at diplomtet er ugyldig, slik at det mister sin rettskraft.

Diplomatarium, en skreven eller trykt samling av aktstykker, fortrinnsvis fra middelalderen. D. kan omfatte aktstykker fra et land/en landsdel, et bispedømme, en by, et kloster og lignende. Benevnelsen opptrer først på 1700-tallet i Danmark-Norge.

Pantebok, d. e. en bok hvor tinglysingsbetjenten, på landet sorenskriveren og i byen byskriveren, skulle fore inn alle tinglyste dokumenter, fortrinnsvis vedr. fast eiendom. Det første påbudet om foring av p. kom i Christian IV.s store recess av 1643. Påbudet, som ikke ble etterlevd, ble fornyet i C.5. no. lov (1-8-4), og etter denne tid ble det innført p. ved de fleste rettsskriverembeter i Norge. Almen utbredelse fikk p. imidlertid først på 1700-tallet, men i enkelte byer har det vært ført p. allerede i 1670-årene. Ved kgl. forordn. av 7. februar 1738 ble det på ny påbudt at alle rettsskrivere ved over- og underrettene i Norge skulle fore p., og i tiden som fulgte, kom det stadig nye bestemmelser om tinglysingsstellet i Norge.

Forordn. av 1738 bestemte også at det skulle lages realregister til p., dvs. register over all fast eiendom. Nærmere retningslinjer for foringen av realregistre kom imidlertid ikke før ved begynnelsen av 1800-tallet. Likevel begynte man å fore realpanteregistre ved flere rettsskriverembeter i løpet av 1700-tallet. Disse registrene er ikke ført etter noe ensartet prinsipp; det ble ikke vanlig for det kom egne skjemaer for foring av realpanteregistre i 1848. På landet ble panteregistrene den første tiden ført for hele sorenskriveriet under ett. Men etter hvert viste det seg mer formålstjenlig å fore et register for hvert tinglag. Etter en tid ble det også vanlig å fore egne registre for tinglyste dokumenter som ikke gjaldt fast eiendom, *personalpanteregistre*. Ved tinglysingsloven av 7. juni 1935 ble p. avløst av en grunnbok for dokumenter ang. fast eiendom. Det skulle fortsatt føres et personregister over andre tinglyste dokumenter og i tillegg skulle det føres en dagbok over alle dokumenter som ble innlevert til tinglysing. (Jfr. *tinglysing*; A. Kiil: Arkivkunnskap.) S. I.

Kongebrev, brev utstedt i kongens navn. Fra middelalderen av var disse brevene opp bygd etter mønster av latinske pavebrev. Det faste mønsteret fra middelalderen gikk etter hvert i oppløsning, og på 1600-tallet ble det utviklet et rent dansk mønster for k. — På 1700-tallet ble k. særlig benyttet om skriftlig kongelig tillatelse/bevilling til å inngå ekteskap.

Kongehylling, den akt hvorved folket godkjente den nye kongen og ga silt samtykke til riksrådets kongevalg. For Danmarks vedkommende hadde hyllingen tidligere funnet sted på de forskjellige landstingene, men denne funksjonen ble etter hvert overført til et riksstendermøte. Også i Norge kan man bruke betegnelsen riksstendermøte ved k. fram til 1648. Delegater fra de forskjellige landsdeler og stender ble sendt til hyllingen, som etter 1536/37 alltid fant sted i Oslo/Kristiania. — K. hørte hjemme i det norske og dansk-norske valgkongedømmet og forsvant med eneveldets innførelse (se *tronfølge*). S. I.

Inngangskoner eller *kirkegangskoner*. Iflg. hedenske såvel som kristne forestillinger var barselkvinnen uren etter fødselen. Hun måtte derfor holde seg borte fra kirken en viss tid (ofte seks uker) etter fødselen, og så ved første kirkemøte høytidelig fores inn i kirken av presten. Denne skikken var i hevd i Norge fra middelalderen og enkelte steder langt fram mot vår egen tid. *Inngang* ble brukt både om kirkegangen og den avgiften i. skulle betale til presten. Iflg. bestemmelser fra 1584 skulle denne være på 2 skilling. (E. Gotfredsen: Barsel, KLN I; K. Visted og H. Stigum: Vår gamle bondekultur; K. Bondevik: Norsk Kulturhistorie IV s. 81 og 87.) S. I.

Skinnskatt eller *kongsskatt*, skattetype i Øvre Telemark (Skattlandet), oppr. betalt med 1 kalvskinn pr. gård. S. ble innført mot slutten av 1200-tallet og lagt på alle gårder som var i bruk. Under nedgangen i senmiddelalderen ble det regel at s. fortsatt skulle gå også av gårder som bare ble brukt som slåtteland. I 1661 var s. blitt slått sammen med *biskops- og Olavs-skatten* (s. d.), og den samlede ytelsen ble regulert etter gårdstorrelsen, slik at skattesummen varierte mellom 1 og 3 kalvskinn pr. gård. — Gårder som ga s., betalte ikke leidang. (A. Steinnes: Gl. skatteskipnad I s. 141f.) H. W.

FRA DEN NORSKE RETTS HISTORIE. (Fortsatt fra tidl. nr.)

Familierettens historie - Ækteskapet. Ækteskapets stiftelse.

1. BRUDKAUP. Ækteskap kan etter våre ældste lover allene stiftes ved kaup og kjøpesummen kaltes mundr. I følge sagaene forekommer i hedensk tid også rovækteskap, hvortil utkreves brudens hjemførelse til brudgommen og bryllup, hvor den røvede brud erklæres for ækte hustru og behandles som sådan. Men lovene, der alle skriver seg fra kristen tid, anerkjenner ikke bruderov som ækteskapsstiftende. Brudekjøpet består av to rettshandler, nemlig festemål (festarmål) og bryllup (brudlaup). Festemålet er en avtale mellom beileren (bidill) og kvinnens giftingsmann (giptingarmadr), som regel hennes far eller bror. Kvinnen selv er opprinnelig ikke medkontrahent, men avtalens gjenstand, hun behøver ikke engang å vite om trolovelsen. Etter 1150 fikk kirken gjennomført den regel, at ingen kvinne kunne troloves mot sin vilje, og etter de islandske sagaer kunne kvinnene allerede i hedensk tid med virkning motsette seg festemålet. Hvis en kvinne hadde egen formue, kunne hun også etter de ældste lover trolove seg selv. I Magnus Lagabøters lover er kvinnes evne til selvtrolovelse prinsipielt anerkjent.

Festemålet er en formalitetskontrakt som går ut på, at giftingsmannen skal gi festemannen festekonen til ækte hustru, med så og så stor medgift og for den og den brudekjøpesum og til den og den tid. Ofte gir festemannen sin festemø straks en gave (festarfè) og så tidlig som år 997 omtales trolovelsesringen (festargull), der dog synes å være frivillig. Ved festemål stiftes intet ækteskap, og leirmål mellom trolovede er etter de ældste lover straffbart og deres barn uækte. Festermålet gir derimot begge parter rett til å bli æktefolk, og festermålsbrudd er straffbart, opprinnelig enndog med fredløshet, senere med bøter. Kvinnen var opprinnelig fri for straff, hvis hun ikke personlig motsatte seg ækteskapet. Av lovbestemte grunner kunne partene tre tilbake. De viktigste grunner er impotens, sykdom som varer over ett år, epilepsi og vanvid. En meget karakteristisk oppløsningsgrunn er "at hær farer til vort land". Da skal enhver fester-mann være forpliktet til å holde sin festermø, når hun er tilbudt ham med vidner, og hvis han nekter, da gjeller det som oppsigelse av festermålet. Meningen er at festemannen i ufredstid er den nærmeste og mest intereserte i å passe på sin festemø. Blir hun hærtatt, skal han fare etter og yde inntil 3 mark i løsepenger, resten skal hennes arvinger betale.

Også utenfor de lovbestemte tilfeller kunne partene oppsi fæstemålet, når de betalte medgift eller brudekjøpesum, eller i allefald 3-marksboten for handselsslit, og endelig kan biskoppen oppheve fæstemålet på grunn av nært slægtskap.

I bryllupet fullbyrdes fæstemålsavtalen. Brudlaup eller brudferd er opprinnelig betegnelser for brudgommens og hans brudmenns tog til brudens hjem for å hente henne hjem til seg, hvor den egentlige bryllupsriest ble holdt, således som sagaene beretter i tilfelde av brude-rov. Det heter derfor også i lovene at brudgommen "gerir brudlaup til konu ". Men alminnelig holtes bryllupet i brudens hjem, og det er rettsnødvendig, " thi bryllup skal man gjøre selv om det skal holdes på melkeblande". Bryllupsfestens rettsnødvendighet henger sammen med, at ækteskapsstiftelsen måtte foregå i overvær av brudgommens to brudmenn og brudens to brukonur, der skulle være sollenitetsvidner på selve ækteskapsstiftelsen. Den foregikk første bryllupsdags aften (giptingarkveldit) og på følgende måte: Først fullbyrdes den formuerettslige avtale om medgift og brudekjøpesum m.m. , deretter tar brudgommen brudens hand og erklærer at han fæster henne til eigin kona, hvortil hun skal svare lydelig "ja". Derpå skal brudemænd og brudekoner følge paret til brudesengen, og først når de i vidners overvær er kommet " under en bleie ", er ækteskapet gyldig stiftet.

Sonderingen mellem fæstemål og bryllup synes kun å ha funnet sted i de mer velstående klasser, hvor formuesavtalene spilte en viktig rolle. I de lavere klasser synes fæstemål og bryllup å ha gått i ett. Således forståes Gulat.loven §51, som begynner slik: Nu er det dernest, at vi skal vite hvorledes vi skal kjøpe koner med mundr, så at barn blir arveberettiget: Da skal mannen love konen 12 øre fattigmundr og ha vidner derpå og har han brudemænd og hun brudekoner, da gi henne gave om morgenen, når de har vært sammen om natten, en sådan som han lovet henne. Da er det barn som siden avles arveberettiget.

Deretter fortsettes: "Nå er det dernæst, at mand vil erhverve seg et gifte, som er av større betydning. Da skal fader selv fæste sin datter hvis hun er mø, men broder, hvis fader er død". Man kunne således fristes til den antagelse, at innen de uformuede klasser spiller reglene om giftingsmann og fæstemål ingen rolle.

Det sedvanlige er mann og kones ækteskapsavtale og dennes fullbyrdelse i vidners overvær, samt mannens ydelse av 12-øres fattigmundr, som er den minimale brudekjøpesum.

Telemark Fylke.

I sin skriftserie "Nytt fra Statsarkivet" omtaler Statsarkivet Telemark Fylke.

Telemark fylke. I utstrekning tilsvarte Bratsberg len med små endringer det nåværende Telemark fylke. Frem til begynnelsen av 1600-tallet var det et underlen under Akershus. Ved amsinndelingen i 1671 ble Bratsberg amt en del av Kristiansand stiftamt, og i 1685 en del av Akershus stiftamt. Lenet bestod av to fogderier. I 1693 ble disse, Bamble og Telemark fogderi slått sammen til ett fogderi, som i 1745 atter ble delt i Øvre Telemark fogderi og Nedre Telemark og Bamble fogderi. Frem til slutten av 1800-tallet var amtet delt i fire sorenskriverier, Bamble, Nedre Telemark, Øvre Telemark vestfjelske og Øvre Telemark østfjelske. Senere har det også foregått en viss oppsplitting av disse. Hele Bratsberg len og amt tilhørte frem til 1797 Skien lagdømme, da Nedre Telemark og Bamble ble lagt til Akershus - og Øvre Telemark til Kristiansand stiftsoverrett. I geistlig henseende tilhørte lenet etter reformasjonen Akershus stift. I 1631 ble Øvre Telemark overført til Kristiansand stift. I 1865 ble også Nedre Telemark og Bamble lagt til Kristiansand.

Amtsarkivet er registrert i to kataloger - henholdsvis Bratsberg Len og Amt 1556-1844 og Telemark fylke. Bakgrunnen er denne: De eldste delene av lens- og amtsarkivet frem til 1815, samt enkelte spredte arkivalier frem til 1844, ble i 1889 ordnet og avlevert til Riksarkivet. Sommeren 1910 brant gården Bratsberg og svært meget av de resterende arkivsaker gikk tapt. Det oppstod dermed et brudd i protokoll- og pakkeseriene på nesten 100 år. Materialet fra før 1816 er som følge av dette blitt behandlet som et sluttet hele. En konsekvens ble imidlertid at det måtte utarbeides en ny registratur for arkivsakene etter 1910. I denne inngår også det materialet som ble reddet fra brannen - og som delvis ble brannskadet.

NAVNE-KONKURRANSE.

Synes du også at medlemsbladet vårt har et langt og tungvint navn? Vi har lurt på om ikke tiden nå er inne for en navneforandring, særlig etter at vi begynte med Budstikka, som jo nettopp skal ta seg av nyhetene. Men hva skal så avisa vår hete? Har du forslag, så skriv til et av medlemmene av redaksjonskomiteen. Kanskje blir det nettopp ditt forslag som pryder forsida på medlemsbladet vårt fra og med jubileumsåret 1993.

DATA-NYTT.

En del av våre medlemmer bruker nå EDB i sin slektsforskning, og vi håper og tror at dette etter hvert kan komme hele etterhistorielaget til gode. Reidar Ballestad, medlem av lagets data-gruppe, var på leting etter enkelte vielser i Gjerpen på 1700-tallet. Han fant ut at han ville ta arbeidet med å skrive inn alle vielser på sin PC, slik at det lettere kunne bli tilgjengelig også for andre. Han tok kontakt med Gunnar Aabø i Kiil (sentral i DIS-Norge) for å få vite hvordan dette best kunne settes opp, og så gikk han i gang. Nå er arbeidet gjort, alle vielser i Gjerpen 1747 til 1814 finnes nå på data! Vi er sikre på at dette vil være til nytte for mange, og vårt håp er at andre med PC kunne gjøre noe tilsvarende når de allikevel er på leting i de forskjellige kildene. På lang sikt kan dette lette arbeidet, og kanskje vil det etter hvert finnes opplysninger som akkurat DU trenger.

Spørsmål om fremgangsmåte og beskjeder om hva som er gjort kan gis til en i data-gruppa - Reidar Ballestad, tlf. 500484, Nikolay Flor, tlf. 501255, Vidar Landsverk, tlf. 559328, Thor Gundersen, tlf. 522784.